

steriet maatte ønske det, skulle Koncessionshaverne være pligtige til at besøge Lodningen i hele Havnen og udføre dette efter Takster og Reglementer, der godkendes af Finansministeriet. Alt dette gives der Eneret paa i 99 Aar, dog saaledes, at Staten eller St. Thomas' Havneraad skal kunne udløse Koncessionshaverne efter 60—70—80—90 Aars Forløb og endelig ved Koncessionstidens Udløb. Betingelserne for denne Udløsning ere nærmere fastsatte i § 17, og disse Betingelser ere i det væsentlige fastsatte efter Forbilledet af allerede gældende lignende Bestemmelser, som vi have dem i vore Telefon- og københavnske Frihavnskoncessioner. Det er givet og fastslaaes Gang paa Gang i Koncessionen, at Koncessionshaverne fuldt ud ere Øens almindelige Lov og Ret underkastede og maa rette sig efter den der-værende Øvrigheds Anordninger, ganske som andre næringsdrivende. Koncessionshaverne eller det Aktieselskab, hvoraf de maatte blive afløste, skal have Hjemsted og Værneting paa de vestindiske Øer eller i Moderlandet. En Garanti for Foretagendets nationale Karakter ligger ogsaa deri, at Flertallet af Koncessionshaverne eller Flertallet af Bestyrelsen i Aktieselskabet, til hvilket Koncessionen med Finansministeriets Samtykke kan overdrages, skal have dansk Indfødsret. Dele af Virksomheden kunne overdrages til andre, men Koncessionen som Helhed kan ikke overdrages uden Finansministeriets Samtykke. Koncessionshaverne staa i øvrigt til Ansvar for Koncessionens Udnyttelse i dens Helhed.

Endelig vil jeg henlede Opmærksomheden paa den Ordning, der træffes i Tillægsbestemmelserne, hvorefter man vil søge at faa hele St. Thomas og St. Jan gjort til Frihavsterritorium. Der var oprindelig Tale om kun at give Frihavsrettigheder til det Havneanlæg, som Koncessionssøgerne ville skabe, men jeg har ment, at en saadan Ret vilde kunne være af en ret omtvistelig Karakter, idet det kunde siges, at Koncessionssøgerne derved havde faaet et ganske afgjort Forspring fremfor Konkurrenterne blandt St. Thomas' nuværende næringsdrivende, og jeg mente derfor, at det var bedre at stræbe hen til, at det hele Territorium blev Frihavsterritorium. Men den vigtigste Indtægt, som St. Thomas' Kolonialkasse har, Indførselstolden, kræver, naar den saaledes bortfalder, at blive erstattet af en anden, og Koncessionssøgerne have her erklæret sig villige til at afgive et Bidrag ud af

Bolværksafgiften og, hvis dette ikke er tilstrækkeligt, da at supplere Beløbet op til 100,000 Frcs. aarlig i 10 Aar og at stille et Depositum paa 500,000 Frcs. som Sikkerhed for Udredelsen af dette Beløb. Naar vi tage Hensyn til, hvor smaa Forholdene ere paa de vestindiske Øer, thi hele St. Thomas' Kolonialkasses Indtægt naar ikke $\frac{1}{2}$ Mill. Frcs., saa er det en betydelig Del af St. Thomas' offentlige Byrder, den nye Havn her overtager, men det er jo ikke tilstrækkeligt til at erstatte Tolden, og derfor maa denne Sag forhandles med det vestindiske Kolonialraad, som maa vedtage en Afgift, der ved Siden af de 100,000 Frcs. kan tilvejebringe det Beløb, som man giver Afkald paa ved Tolden. Desuden maa der ske en Ændring i Kolonialloven, hvorefter den Rolle, som Tolden nu spiller som Supplementsafgift, som den Afgift, Finansministeriet procentvis kan forhøje for at tilvejebringe den Balance, der i Henhold til Ordningen af 1906 skal være i Øens Finanser, overtages af en anden Afgift. Dette kræver videre Forhandlinger, men der er ved Tillægsbestemmelsen i Koncessionen aabnet Adgang dertil og sikret et Offer fra Koncessionssøgerne for at tilvejebringe dette Resultat, som vil være saa overordentlig heldbringende for St. Thomas' Handel.

Man har talt om, at der ved denne Koncession overlodes Koncessionshaverne meget betydelige Fordele, og at de kun kom til at yde meget lidt derfor. Jeg har, som jeg ogsaa gentagne Gange har udtalt i Folketinget, den Overbevisning, at denne Paastand savner Berettigelse. Den fundamentale Sandhed maa ikke glemmes, at alle de Fremtidsmuligheder, som ville vokse ud af det store, moderne Havneanlæg, ud af Dokanlægget m. m., ville være skabte af Koncessionssøgerne ved deres Arbejde, ved deres Risiko, ved deres Indsats af Kapital og Energi. Havde nogen villet gøre de omspurgte Anlæg, havde nogen villet søge Enerettighed til Anlæg af traadløs Telegraf, eller havde det bestaaende Dokkompagni derovre villet gaa ind paa blot i nogen Grad at ville udvide Dokanlægget og gøre det brugeligt for en moderne transatlantisk Fart, saa havde Regeringen med Glæde forlænget deres Eneret ud over det Aar, hvortil den gælder, nemlig 1918. Der er ikke Tale om andet, end at hvis andre havde villet etablere lignende Foretagender, da vilde man efter den Betragtning, der altid har gældt for Styrelsen af de vestindiske Forhold, gerne have tilladt dem